

In 2010 is onze collega Johan Bommelé met pensioen gegaan. Ter gelegenheid daarvan hebben wij hem een reisgids aangeboden die we zelf geschreven hadden. Ik had mijn aandeel op een wat ongebruikelijke manier geleverd. Johan heeft heel lang de psychofarmaca-analyses op de HPLC gedaan. Dat feit inspireerde mij om een verhaal voor de reisgids te schrijven. Voor Extract heb ik een beknopte versie van het verhaal gemaakt.

De reis van Christientje

Hallo! Ik zal me even voorstellen. Ik ben *Christientje Lozapientje*. Ze zeggen dat ik een molecuul ben. Ik ben geboren in 1969. Ik heb een hulpvaardig karakter. Als ik zie dat mensen mijn hulp kunnen gebruiken, sta ik altijd voor hen klaar. Ik voel me met name aangetrokken tot mensen met psychische klachten, zoals psychoses, schizofrenie en depressies. Ik houd van reizen. Ik wil graag iets vertellen over één van mijn reizen.

De deur van de koelkast gaat open. Ik kijk naar buiten, en wat zie ik? Een man met een witte jas. Hij pakt de buis met serum waarin ik mij bevind en zet hem in een rekje. Na een tijdje komt er een zuigding in mijn buis. Ik word opgezogen en in een andere buis gestopt.

Het eerste wat er daarna gebeurt, is niet zo heel schokkend. Er wordt een beetje water aan mijn buis toegevoegd. In dat water zit ook een nieuw vriendje voor mij: imipramine. Dat is gezellig! We worden hard door elkaar geschud in een kleine draaimolen die op de tafel staat. Daarna komt er weer een beetje vloeistof bij in onze buis en dan gaan we weer een paar seconden in de draaimolen. Hé, wat is dat nou? Ik voel me opeens heel anders, veel lichter. Hoe komt dat? Ik kijk eens goed naar mezelf, en dan zie ik het. Ik had een lading bij me, best een flink gewicht wat ik mee moest torsen. En nu ben ik die lading kwijt! Wat een heerlijk gevoel, ik voel me zo licht!

Dan wordt het rekje waar mijn buis in staat opgepakt. Er wordt een dun buisje in mijn buis gehangen en dan is er opeens een overstroming! Er komt een flinke straal vloeistof naar mij toe. Nu zal het serum wel flink verdund worden! In mijn buis zat nog maar 450 µl en volgens mij kwam er nu ongeveer 5 ml bij. Hé, dat is gek! We worden helemaal niet verdund! Die andere vloeistof blijft bovenop ons liggen! Ik denk dat die andere vloeistof helemaal niet van water houdt. Volgens mij heeft dat iets te maken met polair of apolair. Ik zit nu in het water, dat is polair. Het centrum van de positieve lading valt niet samen met het centrum van de negatieve lading, vandaar.

Eigenlijk vind ik dit wel interessant. Want ik kan nu zelf bedenken of ik liever in het water blijf zitten, of dat het in die andere vloeistof lekkerder is. Toch is het eigenlijk nog een moeilijke keus. Zolang ik in het water zit, weet ik niet hoe het in de andere vloeistof is. Ik moet maar eens goed gaan nadenken, misschien kan ik dan vooraf verzinnen wat ik het beste kan doen.

Eehh... Een paar minuten geleden merkte ik dat ik lichter werd omdat ik dat zware pakket, die lading kwijtraakte. Daardoor werd ik dus een neutraal molecuul. Ik kan me herinneren dat een neutrale stof het liefst in een apolair oplosmiddel gaat zitten. Dan is duidelijk wat ik moet kiezen: ik wil naar de bovenste laag toe.

Maar wat gebeurt er nu? Mijn buis wordt horizontaal geplaatst. We gaan heen en weer schudden! Waar is dat nou weer voor nodig? Opeens heb ik een idee: ik ga gebruik maken van dit geschud! De druppels van die andere vloeistof komen nu telkens langs mijn waterdruppels. Als ik nou eens snel oversteek als er een druppel heel dichtbij is, dan heb ik mijn doel bereikt! Na tien minuten ben ik, samen met heel veel soortgenoten, verhuisd naar de apolaire vloeistof.

De man in de witte jas zet mij een poosje in een draaimolen. Daarna doet hij met zo'n zuigding mij en mijn apolaire oplosmiddel in een nieuwe glazen buis. Hij zet mijn buis in een metalen blok. Dat is ook een gekke ervaring: eerst leek het even alsof het daar lekker warm was. Maar toen stak er een windje op in de buis en toen werd het koud. Steeds kouder. En ook zoiets vreemds: die heerlijk apolaire vloeistof verdween langzaam! Ik kwam steeds dichterbij mijn soortgenootjes te zitten. Tenslotte was er geen vloeistof meer over, het was kurkdroog geworden in de buis. Op dat moment werd het glas wel weer warmer.

Ik zit helemaal tegen het glas aangeplakt. Moet ik hier voortaan blijven zitten??? Maar nee, opeens komt er een beetje vloeistof op me af. 't Is niet veel, hoor! Ik heb even gespiekt op het ding wat de analist in zijn hand had: 125 µl. Ik mag weer even in een draaimolen. Ik vind die vloeistof best fijn, ik laat het glas los en ga met de vloeistof mee rondjes draaien. Daarna maak ik

iets mee wat best eng is. Mijn buis wordt in een waterbad gezet en dan gaat alles heel hard trillen. Het lijkt wel een aardbeving! Gelukkig duurt het maar kort. Daarna mag ik nog een keer in de draaimolen.

De volgende stap is dat ik alwéér in een andere buis moet. Een heel kleintje, een insert noemen ze dat. Dat buisje zit in een bruin flesje en daar gaat een dopje op.

Na een poosje komt er een naald in mijn flesje. Hij zuigt een deel van de inhoud van mijn flesje weg. Ook ik verdwijnt in de naald. De naald prikt zich in een indrukwekkend apparaat en daar word ik samen met mijn soortgenoten en mijn vriendje imipramine uitgespuugd. Jaja, imi en ik zijn nog steeds goede maatjes. Sinds we elkaar voor het eerst ontmoetten, zijn we onafscheidelijk geweest. We komen terecht in een heel dun buisje. Door dat buisje loopt een vloeistofstroom waarin wij ons mee laten voeren. Lekker relaxed, ik hoef niets te doen. Eén minpuntje: ik voel wel veel druk op mijn oren. Dat is niet echt lekker.

Dan komt er opeens verandering in ons luie leventje. Het wordt koud, ik denk een graad of tien. Brrr! En de dunne buis houdt ook op. We komen in een soort doolhof terecht. Ik zie allemaal deeltjes die dicht op elkaar gepakt zitten in een kokertje. Ik moet zigzaggend tussen de deeltjes door reizen om verder te kunnen komen. Eigenlijk vind ik het best wel leuk om naar die bolletjes te kijken. Ik laat mij niet opjagen door de vloeistofstroom, ik heb ook nog een eigen wil!

Maar ik kan hier niet eindeloos blijven zitten, daarom laat ik mij toch weer meevoeren door de vloeistof. En dan, opeens, ben ik weer in een dunne buis. Er zijn geen deeltjes meer! Ik zie nu al mijn soortgenootjes ook weer terug. Fijn dat ze er allemaal nog zijn! Maar... waar zijn mijn imi-vriendjes? Ze zijn er niet meer! Ik denk dat zij wat langer zijn blijven hangen bij de deeltjes in het kokertje. Of wat korter, dat kan natuurlijk ook. Maar bij mij zijn ze niet meer. Helaas scheiden hier onze wegen. De druk op mijn oren is nu gelukkig niet meer zo hoog.

Ik reis weer verder. De reis gaat verder door de dunne buis, dat ben ik inmiddels al gewend. Dan komt de volgende attractie: iets met een lamp. De lamp staat als een soort portier te kijken wat er allemaal voorbij komt. Het lijkt wel alsof hij schrikt van mij en mijn soortgenootjes, want hij geeft gelijk een signaal af aan de analist. Die ziet het direct en hij glimlacht. Gelukkig, hij is niet boos. Hij had mij waarschijnlijk verwacht op dat moment.

Ik ben nu wel moe van al dat gereis. Ik hoop eerlijk gezegd dat ik snel op mijn eindbestemming ben. Zonder weerstand te bieden laat ik mij verder voeren. Een korte tijd later is het niet meer donker. Ik heb het einde van de buis bereikt. Ik reis nog een stukje verder door een slangetje en dan plons ik in een grote fles. Héérlijk, wat een ruimte! Hier kan ik lekker zwemmen en uitrusten. Bestemming bereikt!

Brenda Weening

Laboratorium Apotheek Haagse Ziekenhuizen